

Een
TUIN
vol
GEHEIMEN
KELLY DOUST

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Kelly Doust

Oorspronkelijke titel: *Dressing the Dearloves*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Marjet Schumacher

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Sandra Cunningham/Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0338 2

ISBN 978 94 027 5832 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins ANZ, Sydney, Australië.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Sylvie had hoofdpijn. Niet zomaar hoofdpijn – een smerige, bonkende kater. De pijn galmde door haar schedel en deed haar ineens krimpen bij de gedachte aan de talloze miniatuurfljes die ze tijdens de vlucht had genuttigd, fljes die bedoeld waren om te mixen, maar die ze onverdund naar binnen had geklokt omdat dat gewoon makkelijker leek. Sylvie voelde zich merkwaardig losgesneden van haar lichaam, een fenomeen dat al een heel jaar aan de gang was. Alsof het leven één grote, lucide nachtmerrie was waar ze nog uit moest ontwaken.

Voorzichtig legde ze haar hoofd tegen haar bevende hand en keek uit het raam van de taxi van achter een gigantische donkere zonnebril (Linda Farrow voor The Row) en dacht aan Gisele, in New York. Vanaf het moment dat ze elkaar hadden leren kennen, was Gisele altijd Sylvies steun en toeverlaat geweest, meer nog dan Ben; vanaf dag één hadden ze alles gedeeld – goede tijden, slechte tijden, en alles ertussenin. Maar het leek wel alsof Gisele van de aardbodem was verdwenen sinds Dearlove over de kop was gegaan. Sylvie was zo afgeleid geweest in die afschuwelijke allerlaatste weken dat het haar tot voor kort niet echt was opgevallen dat Gisele haar niet één keer had teruggebeld. Uit het raam starend naar het langskomende verkeer voelde Sylvie de vertrouwde hete blos van schaamte. Het was ook wel logisch, dacht ze; niemand stond graag achter een verliezer, en New York was een meedogenloze stad. Desalniettemin deed het verschrikkelijk veel pijn.

In een poging om wat afleiding te zoeken, zette ze haar telefoon aan en opende haar Facebook-feed. Scrollend door een ogenschijnlijk eindeloze stroom kiekjes van vrienden die zich vermaakten

zonder haar, negeerde ze een knagend stemmetje in haar hoofd dat haar vertelde dat ze zichzelf niet zo moest kwellen en dat ze moest uitloggen. Er was een foto van Gisele, zag ze, afgebeeld naast Ben en diens beste vriend Josh bij de opening van een of andere hippe nieuwe club. Ze werd overspoeld door een nieuwe golf van schaamte.

Toen ze stopte bij een recente post van haar oude vriendin Tabs, herkende ze tot haar verbazing de foto: Een eeuwigheid geleden bij de Dearloves thuis met Penny, Jon, Sylv en Nick Henshaw. Weet iemand of Sylvie weer in het land is, lieve schatten? Ik probeer haar al een tijdje te pakken te krijgen, maar tevergeefs... Sylvie, bel me op het oude nummer als je dit leest, stoute meid! Wat zeggen jullie ervan, jongens – reünie? #ThrowbackThursday

Sylvie klikte op de zwart-witfoto om hem beter te bekijken – hij was genomen door een van Tabs' vrienden, herinnerde ze zich nu – en zag al haar oude studiegenoten lachend bij de steiger vlak bij de eendenvijver op Bledesford. Ze had hen dat weekend allemaal daar uitgenodigd. Haar ouders waren weg geweest, naar een of andere veiling in het noorden, herinnerde Sylvie zich, in een poging wat geld te slaan uit een stel familie-erfstukken, en ze hadden Nick, haar jeugdvriend, eveneens bij de festiviteiten betrokken.

Daar zaten ze met zijn allen, gewikkeld in een gigantische Turkse kelim, gejat uit een van de afgesloten kamers in de oostvleugel. Sylvie had het ding giechelend en wel naar buiten gesleept over het gras, waardoor het een hoop dauw en modder had opgepikt.

Het tapijt was in geen decennia meer schoongemaakt, en ze hadden allemaal zitten niezen van het stof. Goede tijden, dacht ze nu, overweldigd door een ontmoedigende golf van nostalgie. Wat was ze toen jong en naïef geweest; toen had ze nog een heel leven voor zich.

Tabs zag er snoezig uit, met een zwart uitgeslagen zilveren tiara

die Sylvie op zolder had gevonden scheef op haar hoofd. Ze zaten achterovergeleund tegen een oude sloep die bij de steiger op het droge lag. Ze hadden die avond een verschrikkelijke bende gemaakt in de keuken, waar ze een van Tabs' pittige curry's hadden klaarge- maakt, en ze hadden gekaart, gedanst, de hele avond geruzied en gelachen. Tegen zonsopkomst waren ze naar het meer gegaan omdat Penny per se het overgebleven naanbrood aan de eenden wilde voeren. Penny, haar lange, blonde haar warrig, zat aan de champag- ne, zo uit de fles, terwijl ze zich verweerde tegen Jon, die lachend probeerde het ding uit haar handen te grissen.

Sylvie zag zichzelf, leunend tegen Nicks schouder, haar blik dro- merig. Ze had zitten smachten naar Thomas, een humeurige Deen waar ze destijds verkering mee had, al waren ze niet lang nadat ze weer terug was in Londen uit elkaar gegaan, toen hij had besloten om definitief terug te keren naar Kopenhagen. Sylvie glimlachte bij de herinnering aan de psychedelische sixtiesjurk die amper tot op haar dijken viel en de slangenleren *go-go boots* die ze die avond had gedra- gen. Ze had ze eerder die dag gevonden in een van de grote hutkof- fers op zolder, en de geur van patchoeli die uit de jurk was opgestegen toen ze hem uitschudde, vertelde haar dat het er eentje van Gigi moest zijn geweest.

Sylvie had die foto in geen jaren meer gezien; ze was het bestaan ervan bijna vergeten. We zien er allemaal zo jong uit, dacht ze. Vol met drank en goede zin, alsof er nooit iets zou veranderen. Sylvie slikte de plotselinge brok in haar keel weg, denkend aan de afschu- welijke vergadering van vorige maand met haar crediteuren, die een afbetalingsregeling wilden opstellen voor een schuld die ze van haar levensdagen niet zou kunnen voldoen. En dat ze Gisele had gebeld voor advies en direct de voicemail had gekregen. Voor de zoveelste keer. Op dat moment had ze zich gerealiseerd wat er aan de hand was. Ze had al gevonden dat Gisele een beetje raar deed, de

laatste paar keren dat ze haar had gezien: koel en afstandelijk op de een of andere manier, alsof Sylvies falen haar zou kunnen besmetten als ze te dichtbij kwam.

Sylvie kreunde zacht, en de taxichauffeur keek naar haar in de spiegel. Sniffend sloeg ze haar ogen neer, discreet het vocht wegvegend bij de hoeken van haar zonnebril.

Wat was ze ver weg geraakt van haar beeld van zichzelf, en wat voelde ze zich ellendig.

Hoe kon ze in vredesnaam ooit nog iemand onder ogen komen, na alles wat er was gebeurd? Sylvie leunde met haar hoofd tegen het raam en wenste dat ze simpelweg kon verdwijnen.

HOOFDSTUK 2

‘Waarheen, snoes?’

Abrupt bracht Sylvie haar aandacht terug naar het heden. ‘Ik, eh...’

In het vliegtuig had ze het vage plan gehad om bij aankomst in Londen de trein naar huis te nemen, maar de gedachte om direct naar Somerset af te reizen was gewoonweg ondraaglijk. Ze had tijd nodig, ze had even rust nodig, en wat ze nog het meest nodig had, was een sigaret. Ze leunde naar voren en zei tegen de chauffeur, voordat ze van gedachten kon veranderen: ‘Clapham, graag!’

Tot dan toe hadden ze gewoon richting Londen gereden. Sylvie had geen specifieke bestemming weten te kiezen na die afschuwelijke scène op het vliegveld. Ze had geen muntstukken gestolen van die arme man; absoluut niet.

Sylvie had hem in het oog gekregen, schuddend met een bekertje kleingeld, toen ze net in de rij wilde gaan staan voor een taxi. Ze verrekte van de dorst, met dank aan de alcohol, dus ze had zich gebukt, een briefje van vijf in zijn beker laten vallen en een paar munten van de oude man gepakt om een flesje water te kopen – de machine bij de uitgang accepteerde alleen muntstukken – maar ze was abrupt tot staan gebracht door een schelle stem die ze niet herkende.

‘Kijk, kijk... Wie hebben we daar! Denk maar niet dat ik niet weet wie je bent, Sylvie Dearlove! Lieve help, in al mijn jaren als winkelier heb ik nog nooit zulk weerzinwekkend gedrag meegeemaakt. Je moest je schamen. Ik heb veel meer van je nieuwste collectie besteld dan verstandig was – daar heeft je reputatie wel voor gezorgd – maar ik had de garantie gekregen dat we het op consig-

natiebasis geleverd zouden krijgen. Nu hoor ik dat je failliet bent en kan ik mijn restvoorraad niet meer terugsturen. We hebben een uitverkoop geprobeerd, maar je laatste collectie blijkt nog minder gewild dan oude vis. Alsof dat nog niet genoeg is, neemt je vertegenwoordiger niet op als ik bel... Nou, wat heb je daarop te zeggen?’

Sylvie zag het zwaar gebotoxte gezicht en de strakke knot en raakte in paniek. Het was alsof ze weer in New York was – al die afgrijselijke ontmoetingen met crediteuren en investeerders, mensen die ze goed had gekend, in sommige gevallen zelfs tot haar vrienden had gerekend.

Met bevende handen was ze in de eerste de beste taxi gesprongen, een zakenman in kostuum die eerst aan de beurt was opzijduwend. Toen de taxi wegreed, zag Sylvie dat de vrouw haar telefoon omhooghield en foto's aan het maken was. Sylvie zakte onderuit op haar stoel, vol afgrijzen, en bracht happend naar adem het allereerste uit wat haar te binnen schoot tegen de chauffeur: ‘Gewoon rijden, alsjeblieft!’

Het was onwerkelijk; alsof ze in een extreem slechte Hollywood-film zat. Was dit wat er van haar leven was geworden?

Met nog maar een paar honderd pond op zak – en het bedrag slonk in hoog tempo naarmate de taxi met tikkende meter dichterbij haar bestemming kwam – kon Sylvie zich wel voor haar kop slaan omdat ze de Heathrow Express niet had genomen. Maar het was nu al te laat: de taxi stopte voor de deur van een armoedig, lichtblauw rijtjeshuis. Het leek in niets op het truttige, roodbruine stadshuis in West Village dat haar vriendin Gisele haar thuis noemde – het thuis waar ze was ingetrokken na haar huwelijk met Dominic, een bankier bij Goldman Sachs en Bear Sterns die op een of andere manier de crash had overleefd. Sommige mensen hadden ook altijd geluk, dacht Sylvie bitter.

‘Dat is dan precies zestig pond, snoes.’

Sylvies handen beefden bij het overhandigen van de biljetten. De chauffeur snoof ontevreden toen hij haar fooi zag, en ze schaamde zich te erg om ‘tot ziens’ te zeggen. Totdat er wat restbetalingen zouden binnendruppelen, was haar bankrekening leeg, en schurkte haar roodstand gevaarlijk dicht tegen de limiet aan. Dat was wat er gebeurde wanneer je jezelf failliet verklaarde en al je activa in liquidatie gingen.

Terwijl de taxi wegreed, raapte Sylvie haar schamele bagage in één hand bij elkaar en deed een poging om haar rug te rechten. Ze mompelde binnensmonds: ‘Stel je niet aan!’

Het miezerde onafgebroken, en ze wist dat haar donkere haar er onherstelbaar van zou gaan kroezen. Sylvie werd gegrepen door plotselinge angst. Ze wist niet eens of haar oude studievriendin wel thuis was, maar er was nu niets meer aan te doen. Ze rommelde in haar zak, stak een sigaret op en hapte naar adem toen de eerste nicotinstoot haar bloedbaan bereikte. Ze inhaleerde diep. Opnieuw raapte ze haar bagage en haar moed bij elkaar en riep naar het raam op de eerste verdieping.

‘Penns? Penns!’ Haar stem brak toen ze dichterbij kwam en haar spullen de gebarsten granieten trap op zeulde.

Penny was zoals de meeste oude vriendinnen. Ze verloren elkaar uit het oog, jarenlang, zonder de moeite te nemen van regelmatige plichtmatige mailtjes en belletjes over en weer, maar leken altijd de draad weer op te pakken waar ze gebleven waren wanneer ze elkaar zagen. Penny had altijd een stuk of wat aanbidders tegelijk. Ze bezat een werkelijk doodvermoeiend air van melodrama, hetgeen haar altijd binnen de kortste keren tot het middelpunt van het gesprek maakte, wat wel zo handig was.

Met haar slanke, elegante figuur, haar blanke huid en blonde haar, en haar aristocratische, lijzige manier van praten, zeilde Pen-

ny door het leven op een stroom van gratis drankjes en uitnodigingen voor feesten. Ze was een beetje een rampgebied, met een eindeloze reeks mannen die door haar leven fladderden, maar ze leek altijd vrolijk te blijven drijven ondanks de chaos om haar heen. Het allerbelangrijkste, dacht Sylvie nu, was dat Penny niet oordeelde en niet geneigd was om je te overladen met medelijden. Sterker nog, ze had het gevoel dat Penny's narcistische trekjes precies waren wat ze op dit moment nodig had. Dat moest de reden zijn geweest waarom ze hierheen was gegaan... Veel beter dan Bens verstikkende vriendelijkheid of Tabs' moederlijke bezorgdheid. Om over haar moeders tongklakken nog maar te zwijgen! Sylvie moest er op dit moment niet aan denken, aan geen van hen.

Op de bovenste tree aangekomen, bonsde ze op de houten deur, zodat er een regen van sigarettenas neerdaalde over haar tassen.

'Penns, Penn... ben je thuis?' Haar stem was hees van alle rondgepompte lucht en de uitwerking van de alcohol. En als ze op het vliegveld al dorst had gehad, was ze ondertussen praktisch úitgedroogd. Ze nam een laatste trek van haar Marlboro Light en trapte de peuk uit onder haar hak.

Eindelijk ging er een licht aan in de hal, zichtbaar door de melkglazen ruit boven haar hoofd, en Sylvie zakte in elkaar van opluchting. De deur ging langzaam en hortend open vanwege niet goed passend tapijt. Een gigantische paarse amethisten hanger om de hals van haar vriendin, op zijn plaats gehouden door een massief koperen ketting, ving het licht, zodat Sylvie kortstondig werd verblind.

Penny, haar ogen omrand met kohl van de avond tevoren, haar kapsel verfomfaaid en een telefoon aan haar oor, leunde met haar heup tegen de deurpost en keek met een lome glimlach op Sylvie neer. 'Wacht even... Hallo, schat! Ik dacht al dat je hier uiteindelijk zou aanspoelen. Kom erin...'

Sylvie stapte de hal binnen. Onmiddellijk had ze het gevoel dat ze een sprong in de tijd had gemaakt; ze was in één klap terug in haar studententijd. Ondanks haar belachelijk extravagante leefstijl was Penny er een eeuwigheid geleden al in geslaagd om haar hypotheek af te betalen, maar ze had niet de moeite genomen om haar huis meer dan oppervlakkig in te richten. Het droeg nog steeds de veelzeggende sporen van vroegere huurders en eigenaren die de keuken optimistisch hadden opgetuigd in Bauhaus-oranje en de badkamer hadden betegeld in bruin en avocadogroen. En hoewel Penny onlangs een internetberoemdheid was geworden vanwege haar ontwerpen voor een pikant lingerie-label, en daarnaast bijkluste als dj en gelegenhedenmodel voor Miss Selfridge, had ze duidelijk niet de moeite genomen om iets met haar huis te doen. In de gang hingen nog altijd dezelfde filmposters (*Betty Blue* en *Paris, Texas*) met plakgum aan de muren, en op een haltafeltje kringelde een wierookstokje geurige rook in de richting van het plafond, een spoor van as achterlatend op de rommelige berg post, sleutels en sigarettenaanstekers. De vertrouwdheid van het geheel, het feit dat er niets veranderd was, had iets troostends voor Sylvie na alle jaren die ze had doorgebracht in de schitterend verbouwde lofts en minimalistische gedeelde werkplekken voor hipsters van haar nieuwe vrienden.

Gekleed in een nietsverhullende kaftan en tinkelend vanwege kleine belletjes aan haar koperen enkelbandjes, ging Penny haar voor naar de woonkamer, die werd gedomineerd door een gigantische spiegel van de vloer tot aan het plafond in een vergulde rococolijst die daar tegen de muur stond.

‘Yep. We zien je daar,’ zei ze met omfloerste stem, ophangend toen Sylvie terugkwam uit de keuken terwijl ze gretig haar derde glas water naar binnen klokte.

Penny smeed haar mobieltje neer op de bank, die in het midden

was doorgezakt en was bedekt met een sari, en draaide zich om naar Sylvie. ‘O god, arme schat, je ziet er verschrikkelijk uit. Kom hier, dan krijg je een knuffel van me.’

Sylvies ogen liepen vol tranen – ze had er de hele vlucht tegen gevochten, maar nu dreigden ze te gaan stromen. Penny omhelsde haar in een walm van Opium en mufte sigarettenrook, en Sylvie beantwoordde haar omhelzing en snikte diep.

‘Niet huilen, liefje,’ zei Penny, met een blik van lichte paniek over Sylvies armen wrijvend terwijl ze zich losmaakte. ‘Wat zei die ouwe gek van een Winston nou altijd? “Succes is niet definitief, falen is niet het einde van de wereld! De moed om door te gaan is het enige wat telt.”’ Ze hief een Dag van de Arbeid-vuist in een poging om haar te verleiden tot een grijns.

‘Dank je, Penn,’ snuifte Sylvie. Ze speurde naar een tissue om haar neus te snuiten. ‘Het was echt verschrikkelijk.’

‘Schat, laten we het er nog even niet over hebben,’ zei Penny sussend, en ze klapte in haar handen. ‘Ik heb namelijk een fantástisch uitje voor je. Precies wat je nodig hebt.’

‘Eh, serieus?’ O god, nee, dacht Sylvie. Het enige wat ze wilde, was opgekruld op Penny’s tot op de draad versleten bank zitten, zichzelf verdoven met wijn en naar oude afleveringen van *The Sopranos* kijken. ‘Ik weet niet, Penn, ik...’

‘Schiet op, schat, ga je klaarmaken, dan vertrekken we.’ Penny bestudeerde zichzelf in de spiegel en draaide zich, tevredengesteld, met een stralende glimlach om. ‘Het is niet het eind van de wereld, toch? Bovendien wordt alles beter van een perfect gemixte cocktail. Tante Penny zal je wel eens laten zien hoe je de bloemetjes buiten zet. Je weet dat je het nodig hebt, lieverd.’

Sylvie liet haar tassen met een bons vallen en keek om zich heen, naar de kristallen op Penny’s schoorsteenmantel, de loskomende posters aan haar muren en de salontafel vol wijnvlekken met de

overvolle asbak. Toen ze dreigde te verdrinken in een nieuwe golf van uitputting, slaakte ze een zucht. Was dat uiteindelijk niet precies wat ze in het vliegtuig had proberen te doen? Haar zorgen verdrinken?

‘Oké dan,’ zei ze. ‘Wie Penny zegt...’

‘Ha!’ Penny lachte hees. ‘...moet ook cocktail zeggen. Jij begrijpt het, snoes.’

Sylvie legde zich erbij neer dat dit een avond zou worden van achter Penny aan hobbelen, van hot naar her, meegesleurd in haar krankzinnige vortex. Maar, zo verzekerde ze zichzelf, na zo lang uit Londen te zijn weggeweest, was er absoluut geen enkel gevaar dat ze iemand tegen het lijf zou lopen die ze kende. Niemand hoefde ooit te weten dat ze weer in het land was.